

Esterházy Péter: 1 Norfolk

*

Petőcz György–Seres László: Csak a Fidesz volt

*

Interjú Dávid Tamás gazdaságkutatóval (Tarnói Gizella)

*

Grunwalsky Ferenc–Jancsó Miklós: 12 Nem

*

Báron György: Alámerülés (a Hídebberről)

*

ÉS Irodalom: Láng Zsolt, Lövétei László, Nagy Gergely,
Pályi András, Orbán Ottó, Szálinger Balázs

ÉLET ÉS

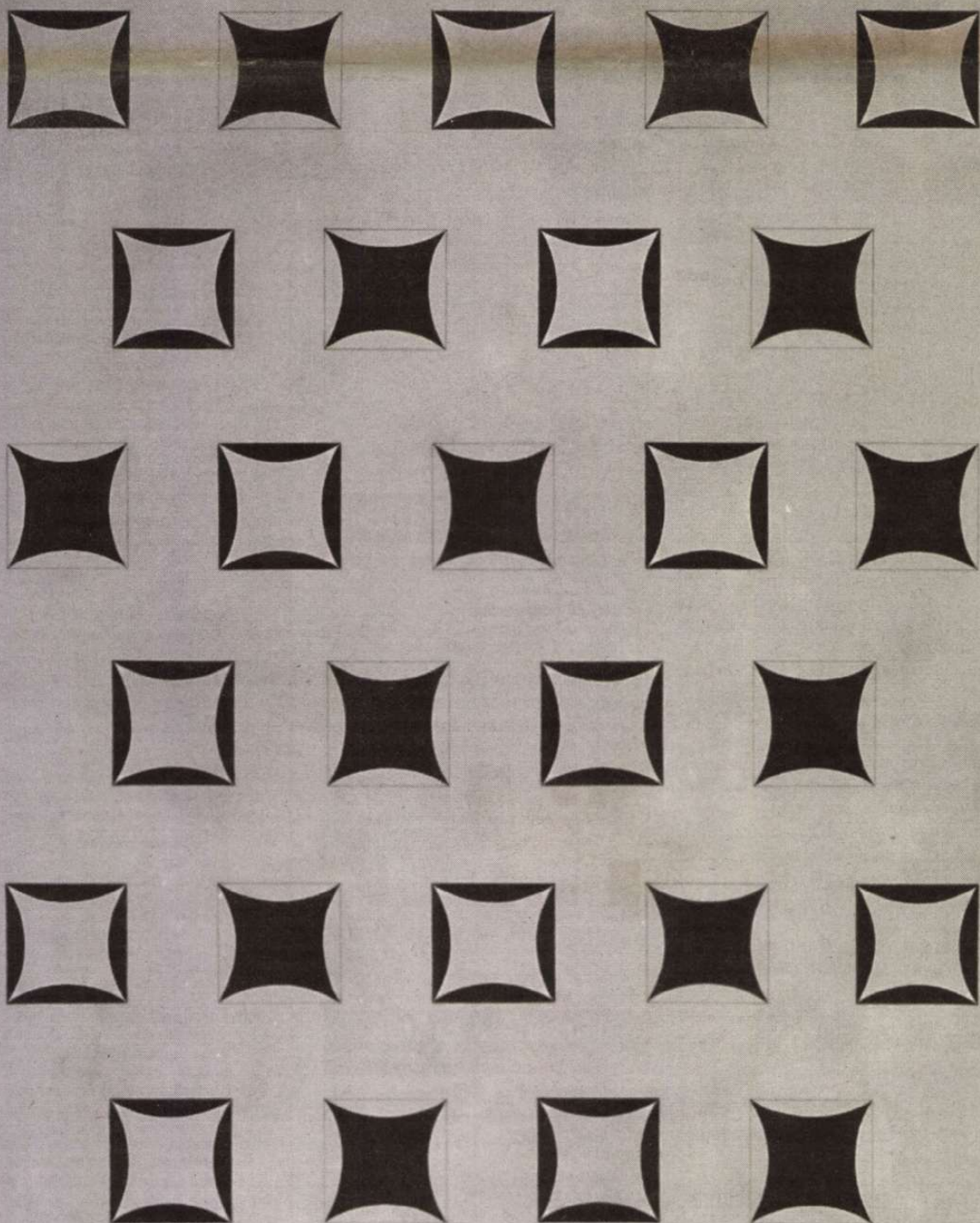
IRODALOM

IRODALMI ÉS POLITIKAI HETILAP

XLVI. ÉVFOLYAM, 16. SZÁM

ÁRA: 192 FT

2002. ÁPRILIS 19.

Várady Róbert munkája

VÁNCSA ISTVÁN:

Struggle for struggle

„Irtó háború volt küzdelmed az értelem ellen”
(Arany János: Az 1869-i választások)

Egy kínai taoista mese szerint volt egy paraszt, akinek megszökött a lova. Szomszédai sajnálkoztak, de ő csak annyit mondott, az élet ilyen. Másnap hazatért a ló, és vitt magával hat vadlovat is. A szomszédok örömködtek, a paraszt viszont megint azt mondta, az élet ilyen. Harmadnap a fia meg akarta ülni az egyik vadlovat, de leesett róla és lábát törte. A szomszédok együttérzésüket fejezték ki, a paraszt megint annyit mondott, az élet ilyen. Hamarosan katonák jöttek és a hadra fogható fiatal férfiakat elhurcolták a háborúba, csak a paraszt fiát hagyták otthon, a törött lába miatt. A szomszédok ujjongtak, a paraszt viszont akként vélekedett, hogy az élet ilyen.

Ha az elmúlt négy esztendőben ez a kínai paraszt állt volna a század legtehetségesebb magyar politikusának (© Schmidt Mária) helyén, akkor a polgárság élcsapata a választásokat röhögve nyeri meg. Semmi említésre méltót nem kellett volna művelni ennek érdekében, a gazdaság virult magától – mindaddig, amíg a Legtehetségesebb neki nem állt, hogy módszeresen visszametsze –, Űbű papa szorgosan vágta a fát önmaga és bandája alatt, az ellenzék legnagyobb pártja pedig az udvar sarkában töketlenkedett. Lopni persze lehetett volna így is, magunknak, a családtagjainknak, a barátainknak, a barátaink családtagjainak és a barátaink családtagjai barátainak, csak nem azzal a korábban elképzelhetetlen mérvű és öncélú pofátlansággal, ahogy ez a gyakorlatban végbement. Hanem szépen, urasan, amint ez jobb körökben szokás.

Tulajdonképp azt lehet mondani, hogy a 2002-es választásokat az adott körülmények között bárki megnyerhette volna a polgárság élcsapata számára, az egyetlen kivétel maga a Legtehetségesebb, és talán még az ő derék fegyverhordozója, az eutanázia magyarországi apostola, dr. K. Ők ketten erő, fáradságot és a pénzünket nem kímélve négy álló éven át dolgoztak a 2002-es választások elvesztéséért, és ez az első fordulóban be is jött nekik. Most aztán itt vannak a kommunisták, vagyis a Legtehetségesebb szerint vörösteror lesz, egyszersmind embernek ember által való kizsákmányolása; más szóval proletárdiktatúra következik, ám a diktatúrát gyakorló proletariátus nyakába a nagytőke rabigája kerül. (Mellesleg a korábban MSZMP-pártvezetőségi tag, ma pedig nagytőkés Orbán Győző helyében kissé orrolnánk amiatt, hogy a gyerek folyton velünk ijesztgeti a népet a közszolgáltatán. Persze senki se állította, hogy apának lenni egy rózsalugas.)

Ha meg akarjuk érteni a történetet, a rendszerváltozás heroikus korszakáig kell visszanyúlnunk.

„A rendszerváltozás idején egy ízben Perőcsényben, Demszky Gábor kertjében találkozott Orbán Viktorral. Fejelni kezdtünk. A labda negyvenhatszor pattant ide-oda, míg végül az én hibámból a földre esett. Körülbelül két év múlva egy kedves barátném, aki jelen volt ennél a mutatványnál, azt mondta, hogy én játszottam, partnerem viszont úgy küzdött, mint aki meg akar ölni engem.”
(Eörsi István: *Egy mosoly természetrajza*, 1998.)

Természetesen marhaság volna azt hinni, hogy a Legtehetségesebb csakugyan gyilkos indulatokat táplált a kitűnő Eörsi Istvánnal szemben. Csupán arról van szó, hogy a Legtehetségesebb valójában nem is politikus, hanem született harcos, olyan ember, akinek a győzelem számít, semmi más. Mindegy, miben győz, fejeletében, bridszben, szerelemben vagy politikában, ahogy az is mindegy, hogy a politikában melyik szerep jut neki, Crassusé vagy Spartacusé, Caesaré vagy Brutusé, a lényeg az, hogy legyen háború, és győzelem legyen a vége.

Csak hát a háború nem múlhat el a győzelemmel, mert a háború a harcos lételeme. Folytatódnia kell a békében is, és pedig a legyőzött ellenfél ismétlődő jellegű, rituális porig alázásával, példákat itt helyszűke miatt nem sorolunk, meg egyébként is minnek. De ez önmagában kevés, a harcos, ha nincs háború, csinál, ha nincs ellensége, kinevez valakit. 1998-ban a választópolgárok egynegyede, azaz kétfélmillió ember szavazott a polgárok élcsapatára, hatmillióan nem szavaztak rájuk. A választások után a Legtehetségesebb ezt a hatmillió embert – a társadalom háromnegyed részét – nevezte ki ellenségnek, és megindította ellenük a totális háborút. A hadviselésnek ezt a formáját a Legtehetségesebb „a polgárokkal kötött szerződés” végrehajtásának nevezi. (Némelek azt is mondják róla, hogy pragmatikus gondolkodású politikus. En pedig Madame Pompadour vagyok.)

Persze a társadalommal szemben vívott háborúnak egész sor speciális vonása van, hiszen a társadalomra megsemmisítő csapást mérni mégse lehet. A győzelem tehát itt nem egyszeri aktus, hanem a gyönyör folyamatosan fönntartandó, orgazmusközi állapota. A harcos gyötörni vágyik a társadalmat, és persze elvárja, hogy a Kárpátok bércei által viszázengedett jajsikolyokban legalább annyi kéj legyen, amennyi fájdalom. Nem új dolog ez, már a régi görögök is ismerték a szadimazit, ami persze a magyar kultúrában is helyet kapott, tessék csak figyelni: „Én asszonyom, be jó, ha bántlak: / Meakulpázok, megtörök, sírok, / Várlak, kívánlak. // Én asszonyom, be jó, ha rossz vagy, / Szívemben százszor, százszor megöllek, / Úzlek, gyűlöllek. // Én asszonyom, ugye, hogy így lesz? / Örök lesz a mi nagy csalásunk / S örök a nászunk.” (Ady: *Örök harc és nász*)

Hát ez a nász a jelek szerint nem lesz örök.

Valójában a Legtehetségesebb számára távlatilag jobb, ha veszít. Persze a vereséget ő rosszul viseli, ezért van az, hogy Magyarországon most „Bősz háború dühös taréja berzeng / S a béke lágy szemébe kurrogat”, de majd elmúlik ez is. Utána rosszabb jön. Ellenzékben a Legtehetségesebb csakugyan a harctéren érezheti magát, s ő kellőképp formátumos valaki ahhoz, hogy a következő négy év kormányfőjének (meg a lakoságnak úgy általában) lidércnyomások éjszakái legyenek.

Hadvezért mindamellett nem csinálnék a Legtehetségesebből, ahhoz ő némiképp hebehurgya. „Ha a hadtörténelemben lapozgatunk, általában véve látni fogjuk, hogy voltaképpen a szakadatlan előretörékvés a cél felé, vagyis a cselekvés a háborúban a kivételes, a szívetelés, a semmittevés pedig a rendes állapot”, írja Clausewitz. Vagyis a nagy hadvezér – mondjuk egy Nagy Sándor – nem okvetlenül eszelős hiperaktivitásáról ismerszik meg.

Persze Nagy Sándor nevelője Arisztotelész volt. A Legtehetségesebbé pedig Stumpf.

Irodalomtankönyvek
a kerettantervhez

Kérje tájékoztatónkat!

Krónika Nova Kiadó

Tel.: 3654-797, Fax: 385-1941

www.kronikanova.hu

02016